

Sygn. akt III AUa 1030/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSA Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 r. w Szczecinie

sprawy S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt VI U 1570/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od S. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Beata Górską

III A Ua 1030/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lipca 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na wniosek S. C. określił, że według stanu na dzień 18 listopada 2013 r. umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okresy: od 12/1999 r. do 09/2000 r. od 11/2000 r. do 05/2002 r. w łącznej kwocie 33.587,19 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za okresy: 12/1999 r., 03/2000 r., 05/2000 r., 09/2000 r., 11/2000 r., od 01/2001 r. do 05/2002 r. w łącznej kwocie 5.716,33 zł, na Fundusz Pracy za okresy: od 12/1999 r. do 09/2000 r., od 11/2000 r. do 05/2002 r. w łącznej kwocie 2.471,89 zł, dalej wskazując, iż warunkiem umorzenia tych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu oraz, że należności z tytułu składek za okres od 1 stycznia 1999 r. nieobjęte

postępowaniem o umorzenie należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (powoływana dalej jako: ustawa systemowa) oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (powoływane dalej jako: rozporządzenie).

W odwołaniu od powyższej decyzji w zakresie jej punktu II S. C. wskazał, że w jego ocenie kwoty należności niepodlegających umorzeniu, do zapłaty których został zobowiązany, zostały wyliczone w nieprawidłowej wysokości, w szczególności organ rentowy nie zaliczył na poczet tych należności potrąceń dokonanych ze świadczenia rentowego jego małżonki K. C. w okresie od sierpnia 2001 r. do listopada 2006 r. Dodatkowo odwołujący się podniósł, że organ rentowy naliczył pełną kwotę składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy za okres od kwietnia 2001 r. do sierpnia 2001 r., mimo że w okresie tym zostały złożone informacje o przerwach w opłacaniu składek.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji, jednocześnie podnosząc, że ustawa z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (powoływana dalej jako: ustawa abolicyjna) uzasadnia umorzenie składek wyłącznie na ubezpieczenie społeczne płatnika, nie zawiera regulacji prawnej upoważniającej do samodzielnego umarzania składek za pracowników i osoby współpracujące. Jednocześnie organ wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

S. C. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „(...)” od dnia 31 lipca 1991 r. i z tego tytułu do 31 maja 2002 r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako płatnik składek. Z dniem 1 czerwca 2002 r. S. C. wyrejestrował się z ubezpieczeń jako płatnik składek. Dodatkowo w okresie od 1 lipca 1995 r. do 31 lipca 2001 r. do ubezpieczeń społecznych, zdrowotnego oraz wypadkowego z kodem ubezpieczenia (...) - osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, zgłosił swoją żonę - K. C.. K. C. nie figuruje w kartotece wypłat zasiłków chorobowych pracowników, osób prowadzących działalność gospodarczą oraz z nimi współpracujących.

Od dnia 1 sierpnia 2001 r. do 30 listopada 2006 r. K. C. miała przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy.

S. C. od 1 stycznia 1999 r. nie dopełniał obowiązku obliczenia i odprowadzenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne, co skutkowało powstaniem na koncie płatnika zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na własne ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy oraz na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy za zgłoszoną przez płatnika do tych ubezpieczeń osobę współpracującą – K. C..

Organ rentowy prowadził postępowanie egzekucyjne w celu wyegzekwowania zaległości, dokonując potrąceń zaległych składek, do których zapłaty zobowiązany był S. C. ze świadczeń rentowych jego żony K. C.. I tak kolejno ze świadczenia należnego K. C. potrącono w:

- październiku 2001 r. - kwotę 1.509,19 zł.
- okresie od grudnia 2001 r. do maja 2002 r. po 191,97 zł miesięcznie,
- okresie od czerwca 2002 r. do stycznia 2003 r. po 192,93 zł miesięcznie,
- grudniu 2004 r. – kwotę 4.630,47 zł,

- okresie od stycznia 2005 r. do kwietnia 2005 r. po 203,67 zł miesięcznie.

Kwoty te zostały przekazane do rozliczenia zaległych składek na koncie płatnika S. C., i tak:

- kwotę 1509,19 zł (ściągniętą w październiku 2001 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 01/1999 r. (należność główna – 119,85 zł, odsetki 125,34 zł, koszty egzekucyjne 430,35 zł), za 02/1999 r. (należność główna – 152,03 zł, odsetki 159,00 zł), za 03/1999 r. (należność główna – 154,60 zł, odsetki 161,68 zł) oraz za 04/1999 r. (należność główna – 100,86 zł, odsetki 105,48 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w grudniu 2001 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 04/1999 r. (należność główna – 43,08 zł, odsetki 44,28 zł) oraz za 05/1999 r. (należność główna – 51,59 zł, odsetki 51,59 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w styczniu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 05/1999 r. (należność główna – 82,29 zł, odsetki 85,46 zł) oraz za 06/1999 r. (należność główna – 11,88 zł, odsetki 12,34 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w lutym 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 06/1999 r. (należność główna – 94,17 zł, odsetki 97,80 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w marcu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 06/1999 r. (należność główna – 47,40 zł, odsetki 52,51 zł) oraz za 07/1999 r. (należność główna – 43,77 zł, odsetki 48,39 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w kwietniu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 07/1999 r. (należność główna – 93,57 zł, odsetki 98,40 zł),

- kwotę 191,97 zł (ściągniętą w maju 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 07/1999 r. (należność główna – 92,77 zł, odsetki 99,20 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w czerwcu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 07/1999 r. (należność główna – 73,83 zł, odsetki 78,14 zł) oraz za 08/1999 r. (należność główna – 19,90 zł, odsetki 21,06 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w lipcu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 92,53 zł, odsetki 100,40 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w sierpniu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 91,63 zł, odsetki 101,30 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą we wrześniu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 91,63 zł, odsetki 101,30 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w październiku 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 90,13 zł, odsetki 102,80 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w listopadzie 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 89,43 zł, odsetki 103,50 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w grudniu 2002 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 88,83 zł, odsetki 104,10 zł),

- kwotę 192,93 zł (ściągniętą w styczniu 2003 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 88,23 zł, odsetki 104,70 zł),

- kwotę 4.630,47 zł (ściągniętą w grudniu 2004 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 08/1999 r. (należność główna – 10,70 zł, odsetki 15,09 zł), za 09/1999 r. (należność główna – 704,25 zł, odsetki 993,07 zł), za 10/1999 r. (należność główna – 704,25 zł, odsetki 933,07 zł) oraz za 11/1999 r. (należność główna – 502,07 zł, odsetki 707,97 zł),

- kwotę 203,67 zł (ściągniętą w styczniu 2005 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 11/1999 r. (należność główna – 85,37 zł, odsetki 118,30 zł),
- kwotę 203,67 zł (ściągniętą w lutym 2005 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 11/1999 r. (należność główna – 84,87 zł, odsetki 118,80 zł),
- kwotę 203,67 zł (ściągniętą w marcu 2005 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 11/1999 r. (należność główna – 31,94 zł, odsetki 44,80 zł) oraz za 12/1999 r. (należność główna 52,83 zł, odsetki 74,10 zł),
- kwotę 203,67 zł (ściągniętą w kwietniu 2005 r.) przeznaczono na pokrycie zadłużenia za 12/1999 r. (należność główna – 85,27 zł, odsetki 118,40 zł).

Od 1 maja 2005 r. potrącane ze świadczenia K. C. kwoty pozostawały w depozycie ZUS, ponieważ renta została dodatkowo zajęta przez komornika. W miesiącu kwietniu 2006 r. nastąpiło rozstrzygnięcie depozytu, od 1 kwietnia 2006 r. do 30 listopada 2006 r. potrącenia przekazywane były bezpośrednio do komornika sądowego w ratach po 162,23 zł miesięcznie, dodatkowo Wydział (...) przekazał komornikowi kwotę z depozytu tj. 1.282,43 zł (potrącenia za okres od 1 maja 2005 r. do 31 marca 2006 r.). Od 1 grudnia 2006 r. nastąpiło zwieszenie prawa do renty z powodu upływu okresu na jaki została przyznana.

Na dzień 14 maja 2014 r. płatnik posiadał zadłużenie w stosunku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na swoje ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy w łącznej kwocie 14.388,28 zł, w tym z tytułu składek:

- na ubezpieczenia społeczne w kwocie 11.538,30 zł (należności za okres od 12/1999 r. do 09/2000 r. i od 11/2000 r. do 05/2002 r.),
- na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 2.021,18 zł (należności za okresy od 06//1999 r. do 12/1999 r., od 03/2000 r. do 05/2000 r., 08/2000 r., 09/2000 r., 11/2000 r., od 01/2001 r. do 05/2002 r.),
- na Fundusz Pracy w kwocie 828,80 zł (należności za okres od 08/1999 r. do 09/2000 r. oraz od 11/2000 r. do 05/2002 r.)

oraz z tytułu upomnień w łącznej kwocie 202,40 zł.

Na dzień 14 maja 2014 r. posiadał również zadłużenie w stosunku do ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i fundusz pracy za osobę współpracującą K. C. w łącznej wysokości 9.643,20 zł, w tym z tytułu składek:

- na ubezpieczenie społeczne – w łącznej kwocie 7.330,43 zł za okres od grudnia 1999 r. do września 2000 r., od listopada 2000 r. do lipca 2001 r. (składki za 12/1999 r. – 304,07 zł, za 01/2000 r. – 351,09 zł, za 02/2000 r. – 351,09 zł, za 03/2000 r. – 380,24 zł, za 04/2000 r. – 380,24 zł, za 05/2000 r. – 380,24 zł, za 06/2000 r. – 382,77 zł, za 07/2000 r. – 382,77 zł, za 08/2000 r. – 382,77 zł, za 09/2000 r. – 383,00 zł, za 11/2000 r. – 383,00 zł, za 12/2000 r. – 390,37 zł, za 01/2001 r. – 390,37 zł, za 02/2001 r. – 390,37 zł, za 03/2001 r. – 420,28 zł, za 04/2001 r. – 420,28 zł, za 05/2001 r. – 420,28 zł, za 06/2001 r. – 418,60 zł, za 07/2001 r. – 418,60 zł),
- na ubezpieczenie zdrowotne – w łącznej kwocie 1.604,97 zł z okres od lipca 1999 r. do grudnia 1999 r., w marcu 2000 r., w maju 2000 r., we wrześniu 2000 r., w listopadzie 2000 r., od stycznia 2001 r. do lipca 2001 r. (składki 07/1999 r. – 21,64 zł, 08/1999 r. – 130,40 zł, 09/1999 r. – 135,39 zł, 10/1999 r. – 135,39 zł, 11/1999 r. – 135,39 zł, 12/1999 r. – 63,63 zł, 03/2000 r. – 83,53 zł, 05/2000 r. – 83,53 zł, 09/2000 r. – 84,14 zł, 11/2000 r. – 84,14 zł, 01/2001 r. – 85,75 zł, 02/2001 r. – 85,75 zł, 03/2001 r. – 95,41 zł, 04/2001 r. – 95,41 zł, 05/2001 r. – 95,41 zł, 06/2001 r. – 95,03 zł, 07/2001 r. – 95,03 zł) plus koszty upomnień 35,20 zł (po 8,80 zł w miesiącach 06/1999 r., 10/1999 r., 04/2000 r., 08/2000 r.),

- na Fundusz Pracy - w łącznej kwocie 707,80 zł za okres od sierpnia 1999 r. do września 2000 r. oraz od listopada 2000 r. do lipca 2001 r. (składki za 08/1999 r. - 36,45 zł, 09/1999 r. - 48,78 zł, 10/1999 r. - 48,78 zł, 11/1999 r. - 48,78 zł, 12/1999 r. - 25,20 zł, 03/2000 r. - 83,53 zł, 01/2000 r. - 25,20 zł, 02/2000 r. - 25,20 zł, 03/2000 r. - 27,29 zł, 04/2000 r. - 25,20 zł, 05/2000 r. - 27,29 zł, 06/2000 r. - 27,47 zł, 07/2000 r. - 25,20 zł, 08/2000 r. - 27,47 zł, 09/2000 r. - 27,45 zł, 11/2000 r. - 27,45 zł, 12/2000 r. - 28,01 zł, 01/2001 r. - 28,01 zł, 02/2001 r. - 28,01 zł, 03/2001 r. - 30,16 zł, 04/2001 r. - 30,16 zł, 05/2001 r. - 30,16 zł, 06/2001 r. - 30,04 zł, 07/2001 r. - 30,04 zł) plus koszt upomnienia 8,80 zł (08/1999 r.).

W rozliczeniu nie zostały uwzględnione przerwy w opłacaniu składek za osobę współpracującą K. C. za okresy od 2 kwietnia 2001 r. do 30 lipca 2001 r. z uwagi na brak wypłaty zasiłku chorobowego za ten okres.

W dniu 18 listopada 2013 r. S. C. złożył w ZUS wniosek o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność na podstawie przepisów ustawy abolicyjnej.

Organ rentowy uznał, że umorzeniu podlegać będą należności z tytułu nieopłaconych przez płatnika składek na jego ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy wraz z odsetkami wyliczonymi na dzień 18 listopada 2013 r. oraz kosztami upomnień w łącznej kwocie 41.775,41 zł, w tym:

- należności na ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 33.587,19 zł, tj. nieopłacone za okresy: od 12/1999 r. do 09/2000 r. od 11/2000 r. do 05/2002 r. w kwocie 11.538,30 zł, odsetki w kwocie 21.987,29 zł, koszty upomnień 61,60 zł,,

- należności na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 5.716,33 zł, tj. nieopłacone składki za okresy: 12/1999 r., 03/2000 r., 05/2000 r., 09/2000 r., 11/2000 r., od 01/2001 r. do 05/2002 r. w kwocie 2.021,18 zł, odsetki w kwocie 3.659,95 zł oraz koszty upomnień w kwocie 35,20 zł,

- należności na Fundusz Pracy w łącznej kwocie 2.471,89 zł tj. nieopłacone składki za okresy: od 12/1999 r. do 09/2000 r., od 11/2000 r. do 05/2002 r. w kwocie 828,80 zł, odsetki w kwocie 1.581,49 zł oraz koszty upomnień w kwocie 61,60 zł.

Jako warunek umorzenia tych należności organ rentowy wskazał konieczność spłaty należności niepodlegających umorzeniu zadłużenie ubezpieczonego (tj. składek należnych z tytułu ubezpieczenia osoby współpracującej – K. C.) w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji z dnia 16 lipca 2014 r.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie art. 1 ust. 1, 6, 10 i 11 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące działalność pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r., poz. 1551; powoływana dalej jako: ustawa abolicyjna), art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa systemowa) Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz w aktach organu rentowego uznając, że ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Prymat wiarygodności sąd meriti przyznał także zeznaniom świadków – pracownik ZUS, które były spójne, konsekwentne i zbieżne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że analiza konta ubezpieczonego wykazała, iż odwołujący na dzień złożenia wniosku o umorzenie posiadał zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy zarówno za siebie, jak i za swoją żonę K. C., którą zgłosił do ubezpieczeń społecznych jako osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność. Sąd ten zwrócił zatem uwagę, że w analizowanym przypadku możliwe było wyłącznie umorzenie należności obciążających płatnika z tytułu jego własnego

ubezpieczenia jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, brak było natomiast podstaw do umorzenia zaległości składkowych w części dotyczącej żony płatnika. Sąd meriti wyjaśnił, że przepisy ustawy abolicyjnej nie stwarzają bowiem możliwości umorzenia zaległości w opłacaniu składek za osoby niebędące jednocześnie płatnikami składek (za pracowników, osobę współpracującą) na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, Fundusz Pracy oraz należności z tytułu związanej z nimi opłaty dodatkowej. Zakres podmiotowy cytowanej ustawy jest ograniczony wyłącznie do osób, które w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. podlegały obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy systemowej. Żona płatnika nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z racji prowadzonej działalności gospodarczej, lecz z tytułu współpracy z osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Tym samym, w ocenie tego sądu brak było podstaw do zastosowania w stosunku do składek należnych na ubezpieczenia społeczne K. C. przepisów ustawy abolicyjnej. Żona płatnika jako osoba niepodlegająca obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności nie należy bowiem do kręgu podmiotów objętych regulacją ustawy abolicyjnej. Tym samym – jak słusznie uznał organ rentowy nie jest możliwe umorzenie zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i fundusz pracy K. C..

W konsekwencji, w ocenie sądu pierwszej instancji, organ rentowy prawidłowo zastrzegł w punkcie II decyzji, że umorzenie należności określonych w punkcie I decyzji nastąpi dopiero po spłacie należności z tytułu składek za okres od 1 stycznia 1999 r. nieobjętych postępowaniem o umorzenie. Przy czym, sąd ten wskazał, że umorzenie należności jest immanentnie związane z nieposiadaniem innych niespłaconych dotychczas zobowiązań. Wobec powyższego, wydana przez organ rentowy decyzja o umorzeniu należności z tytułu składek jest warunkowa, a skorzystanie przez ubezpieczonego z abolicji jest uzależnione od uregulowania nieuiszczonych dotychczas należności, które nie podlegają umorzeniu na zasadach określonych w ustawie abolicyjnej.

Jednocześnie Sąd Okręgowy miał na uwadze, że odwołujący się de facto nie kwestionował, iż rzeczywiście należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i fundusz pracy jego żony nie podlegają umorzeniu. Zakwestionował wyłącznie wskazaną przez ZUS wysokość należności niepodlegających umorzeniu.

Zatem sąd meriti mając na uwadze treść art., 6 k.c. oraz art. 3 i 232 k.p.c. podkreślił, że to płatnik powinien w postępowaniu przed sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych przez organ rentowy ustaleń, ale również wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji. Tymczasem, w ocenie tego sądu, w niniejszym postępowaniu, w przeciwieństwie do organu rentowego, który przedstawił stosowne dowody uzasadniające jego stanowisko o wysokości zaległości na koncie płatnika z tytułu należnych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz fundusz pracy K. C., ubezpieczony nie wskazał żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że ustalenia wysokości zaległości dokonał w oparciu o informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonym w formie elektronicznej, które stosownie do brzmienia art. 34 ust. 2 ustawy systemowej są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przy tym złożył w sądzie akta, w których znajdował się szereg szczegółowych zestawień należności, w którym wyszczególniono kwoty zaległości z tytułu składek na poszczególne fundusze za poszczególne miesiące, ze wskazaniem terminu płatności poszczególnych składek i kwot odsetek za zwłokę. Organ rentowy potwierdził przy tym, że prowadził postępowanie egzekucyjne w celu wyegzekwowania zaległości, dokonując potrąceń zaległych składek, do których zapłaty zobowiązany był S. C. ze świadczeń rentowych jego żony K. C.. Nie kwestionował również wskazanej przez płatnika wysokości dokonanych potrąceń przyznając, że ze świadczenia należnego K. C. potrącono kwoty szczegółowo rozpisane w ustaleniach faktycznych niniejszej sprawy.

Przy czym, sąd pierwszej instancji podkreślił, że prowadzone przez ZUS postępowanie egzekucyjne prowadzone było na podstawie wystawionych tytułów wykonawczych informujących o powstałych kwotach zaległości. S. C. nie wnosił wówczas żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości prowadzonej egzekucji. Nadto nie uszło uwadze tego sądu, że w niniejszym postępowaniu płatnik przedstawił sporządzone przez siebie wyliczenie, z którego wynikała nadpłata należności głównej za 1999 r. za osobę współpracującą w kwocie 1.545,43 zł oraz nadpłata odsetek w kwocie 1.022,89

zł. Sąd zwrócił zatem uwagę, że dokonując tego wyliczenia płatnik nie wziął pod uwagę, że organ rentowy dokonał rozliczania składek na podstawie obowiązującego wówczas rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (Dz.U. nr 165, poz. 1197). Rozporządzenie to określało, między innymi, kolejność zaliczania wpłat składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych oraz innych należności, do których poboru zobowiązany jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych jeżeli płatnik składek opłaca je i przekazuje niezgodnie z przepisami ustawy systemowej.

Dalej Sąd Okręgowy przytaczając brzmienie § 7-9, § 15 i 21 ust. 1 i 2 wyjaśnił, że rozliczenie dokonanych przez organ rentowy wpłat dokonanych przez płatnika oraz potrąceń dokonanych ze świadczenia rentowego jego żony K. C. nastąpiło zgodnie ze wskazanymi regułami. Jednocześnie sąd ten podkreślił, że w rozporządzeniu tym nie przewidziano takiego sposobu rozliczania składek jaki zaprezentował płatnik w piśmie z dnia 21 czerwca 2015 r.

Następnie sąd pierwszej instancji wskazał, że miał na uwadze, iż w piśmie z dnia 21 czerwca 2015 r. płatnik dodatkowo podniósł, że od dnia 31 grudnia 1999 r. nastąpiło wyrejestrowanie osoby współpracującej z ubezpieczenia, na dowód czego przedstawił deklarację ZUS ZWUKA – korektę z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd zwrócił zatem uwagę, że w aktach rentowych znajduje się deklaracja ZUS ZUA wypełniona w dniu 20 listopada 2013 r. dotycząca zgłoszenia C. K. do ubezpieczeń społecznych z kodem ubezpieczenia (...) od dnia 30 grudnia 1999 r. (k. 10 akt ZUS), deklaracja ZUS ZUA wypełniona w dniu 22 listopada 2013 r. dotycząca zgłoszenia K. C. do ubezpieczeń społecznych z kodem ubezpieczenia (...) od dnia 1 stycznia 2000 r. (k. 13 akt ZUS), deklaracja ZUS ZUA wypełniona w dniu 11 marca 2014 r., dotycząca zgłoszenia K. C. do ubezpieczeń społecznych z kodem ubezpieczenia (...) od dnia 30 grudnia 1999 r. (k.7 plik akt ZUS), jak również deklaracja ZUS ZWUA z 11 marca 2014 r. z kodem wyrejestrowania (...) (ustanie ubezpieczenia) wskazująca jako datę wyrejestrowania K. C. z ubezpieczeń od dnia 1 sierpnia 2001 r. (k. 18). Sama K. C. składając w sierpniu 2001 r. wniosek o rentę w kwestionariuszu dotyczącym okresów ubezpieczenia wskazywała, że od 1 lipca 1995 r. do nadal jest osobą współpracującą w Przedsiębiorstwie Usług Budowlanych (...) (k. 5 plik I akt rentowych K. C.). Sąd meriti zaznaczył w tym miejscu, że stosownie do treści art. 13 pkt 5 ustawy systemowej osoby współpracujące podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej albo umowy zlecenia do dnia zakończenia tej współpracy. Współpracę zakończono z dniem 1 sierpnia 2001 r., kiedy żona płatnika zaczęła otrzymywać świadczenie rentowe z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Na zakończenie Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, że brak było również podstaw do uznania, że w okresie od 2 kwietnia 2001 r. do 30 lipca 2001 r. płatnik nie miał obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia swojej żony, gdyż w tym czasie korzystała ona ze zwolnienia lekarskiego. W okresie tym K. C. nie wypłacano zasiłku chorobowego, stąd brak jest podstaw do zmniejszenia wymiaru składki za wskazany okres. Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla osoby współpracującej może być za dany miesiąc zmniejszona, wówczas gdy osoba ta jest chora i został jej w związku z tym wypłacony zasiłek z ZUS.

W powyższej sytuacji, mając na uwadze wszystkie wyżej powołane względy, sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodził się S. C., który działając przez pełnomocnika, w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z jego analizy wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że płatnik na dzień 14 maja 2014 r. posiada zadłużenie w stosunku do ZUS z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i fundusz pracy za osobą współpracującą K. C. w wysokości 9.643,20 zł,

b) przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku i brak ustalenia w uzasadnieniu przyczyn, dla których niektórym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej.

Wobec powyższego apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania,

ewentualnie o

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

- zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym również kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że sąd pierwszej instancji analizując dokumenty przedstawione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dostrzegł nieprawidłowości związanych z zaliczaniem kwot wyegzekwowanych ze świadczenia rentowego osoby współpracującej ze S. C. na poczet zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz fundusz pracy. Rozpatrując zawarty w odwołaniu zarzut dotyczący przedmiotowej kwestii sąd pierwszej instancji powielił argumentację zawartą piśmie ZUS z dnia 3 września 2014 r. wskazując, że płatnik dokonując wyliczeń należności nie wziął pod uwagę rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze. Zdaniem apelującego, w realiach niniejszej sprawy zastosowanie § 7 i 8 powołanego rozporządzenia oznacza podział uzyskanych kwot celem zaspokojenia należności wynikających z ubezpieczenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą oraz osoby współpracującej, która podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego oraz zdrowotnego. Jednak według płatnika brak jest przesłanek przemawiających za takim podziałem w odniesieniu do kwot pieniężnych uzyskanych w toku postępowania egzekucyjnego poprzez potrącenie ze świadczenia przysługującego wyłącznie osobie współpracującej - K. C.. Uzyskane w ten sposób środki winny być bowiem zaliczone wyłącznie na poczet nieopłaconych składek za osobę współpracującą, które wedle ustawy abolicyjnej nie podlegają umorzeniu.

Ponadto skarżący zarzucił, że sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie odnosząc się w uzasadnieniu do znajdujących się w materiale dowodowym zestawień dotyczących składek zewidencjonowanych na indywidualnym koncie emerytalnym K. C., z których wynika, że w 1999 roku łączna kwota zewidencjonowanych składek wyniosła 522,06 zł, w 2000 roku 3.940,88 zł, a w 2001 roku 434,90 zł. Okoliczności te nie zostały wzięte pod rozwagę przy wydawaniu rozstrzygnięcia, co zasadniczo przełożyło się na kwotę zaległości, której uregulowanie stanowi warunek umorzenia długu składkowego z tytułu ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą. Dalej skarżący wskazał, że wyliczenie sporządzone przez sąd pierwszej instancji nie uwzględnia również wpłat płatnika wskazanych w piśmie z dnia 21 czerwca 2015 r., które zostały udokumentowane odpowiednimi dowodami wpłat dołączonymi do przedmiotowego pisma, co przeczy stwierdzeniom zawartym w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, wedle których płatnik nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wskazując, że strona podtrzymuje w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie organu rentowego apelacja jest oczywiście bezzasadna w całości.

Zdaniem organu, sąd w uzasadnieniu słusznie wskazał, że organ swoje stanowisko opierał na informacjach zawartych na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonym w formie elektronicznej i na tej podstawie określił wysokość zadłużenia płatnika, ubezpieczony na którym spoczywał ciężar dowodu przeciwnego temu obowiązkowi nie sprostął zaprzeczając jedynie twierdzeniom organu. Następnie organ rentowy podniósł, że w wyniku przeprowadzonego przez sąd postępowania dowodowego ustalone zostało, iż rozliczenie przez organ

rentowy wpłat dokonanych przez płatnika oraz potrąceń dokonanych ze świadczenia rentowego jego żony nastąpiło zgodnie z regułami zawartymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze.

Reasumując, w ocenie ZUS, wszelkie zarzuty zawarte w apelacji ograniczają się do nie popartej dowodami polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w toku przeprowadzonego postępowania. Sąd pierwszej instancji bowiem zebrał w pełni i dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, wyciągnął na ich podstawie nie budzące zastrzeżeń logiczne wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja płatnika składek nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Ustalenia faktyczne zasługują na akceptację i Sąd Apelacyjny podziela je, przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., I UK 233/09, LEX nr 585720).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez apelującego zarzutu przekroczenia przez Sąd Okręgowy granic swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c. Otóż ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (tak Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, LEX nr 1635264). Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego rozumowania. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasad określonych w art. 233 k.p.c., wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko te uchybienia mogą być przeciwstawiane uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98, LEX nr 50231 czy w wyroku z dnia 8 października 1997 r., II CKN 312/97, LEX nr 393859).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przy ocenie dowodów nie naruszył zasad wskazanych powyżej. W swoim uzasadnieniu jasno i logicznie przedstawił jakie dowody uznał za istotne i wiarygodne w sprawie, a jakim odmówił wiarygodności i z jakich powodów. Zdaniem sądu odwoławczego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy odpowiada zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd pierwszej instancji słusznie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy uznał, że odwołanie płatnika składek było nieuzasadnione. Także podstawy prawne przedstawione przez sąd pierwszej instancji i przeprowadzone rozważania w tym zakresie sąd odwoławczy podziela w całości i przyjmuje za własne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była prawidłowość decyzji wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w stosunku do S. C. na podstawie przepisów ustawy abolicyjnej. Przy czym, skarżący neguje istnienie obowiązku zapłaty należności składkowych za osobę współpracującą przy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej – K. C..

S. C. w wywiedzionej apelacji zarzucił, że sąd pierwszej instancji nie dostrzegł nieprawidłowości związanych z zaliczaniem kwot wyegzekwowanych ze świadczenia rentowego jego żony na poczet zaległych składek na

ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy. Zdaniem skarżącego dokonane potrącenia winny zostać zaliczone na poczet należności składkowych dotyczących wyłącznie K. C..

W tym miejscu wyjaśnić trzeba – na co również zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – że zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze, w okresie powstania należności oraz ich regulowania w drodze potrąceń ze świadczenia rentowego K. C., regulowało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, wypłaconych zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz kolejności zaliczania wpłat składek na poszczególne fundusze (Dz. U. nr 165, poz. 1197). W niniejszej sprawie nie znajduje zatem zastosowania obowiązujące obecnie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczenia składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 78, poz. 465 ze zm.), które weszło w życie 22 maja 2008 r.

Wskazane wyżej uregulowanie prawne szczegółowo określa kolejność zaliczania wpłat składek oraz innych należności z tytułu ubezpieczeń społecznych – tym samym wyklucza dowolność w dokonywaniu przez organ rentowy rozliczania wyegzekwowanych od ubezpieczonych kwot. W związku z powyższym, za całkowicie błędną i pozostającą w sprzeczności z literalnym brzmieniem przepisów prawa uznać należy interpretację § 7 i 8 rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1998 r., przedstawioną przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji. Zdaniem apelującego wskazane regulacje prawne pozwalają na podział uzyskanych kwot celem zaspokojenia należności wynikających zarówno z ubezpieczenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą, jak i osoby współpracującej, która podlega obowiązkowi ubezpieczenia społecznego oraz zdrowotnego. W ocenie skarżącego brak jest jednak przesłanek przemawiających za takim podziałem w odniesieniu do kwot pieniężnych uzyskanych w toku postępowania egzekucyjnego poprzez potrącenie ze świadczenia przysługującego wyłącznie osobie współpracującej – K. C.. W związku z powyższym, zdaniem ubezpieczonego, środki uzyskane w wyniku potrąceń dokonanych ze świadczenia rentowego jego żony powinny być zaliczone wyłącznie na poczet nieopłaconych za nią składek, które wedle ustawy abolicyjnej nie podlegają umorzeniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe twierdzenia ubezpieczonego nie znajdują odzwierciedlenia w treści powołanego rozporządzenia, bowiem regulacja ta nie przewiduje sytuacji, w której kwoty uzyskiwane od ubezpieczonych byłyby dzielone, a następnie zaliczane osobno na poczet zaległości osoby prowadzącej działalność gospodarczą oraz osoby współpracującej. Nie można również zgodzić się z apelującym, że kwoty pieniężne uzyskane w toku postępowania egzekucyjnego poprzez potrącenie ze świadczenia rentowego K. C. powinny zostać przeznaczone wyłącznie na poczet nieopłaconych za nią składek, nie wynika to bowiem w żaden sposób z treści rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1998 r. K. C. była bowiem osobą współpracującą z płatnikiem, a przepisy nie przewidują pierwszeństwa spłaty takich samych należności (z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i fundusz pracy) wobec płatnika czy osoby współpracującej. Potrącenia były dokonywane na poczet należności składkowych powstałych w związku z podleganiem ubezpieczeniom zarówno przez płatnika jak i jego żony oraz zostały rozliczone za ten sam okres do obojga ubezpieczonych. Wobec powyższych ustaleń, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że rozliczenie wpłat dokonanych przez płatnika oraz potrąceń ze świadczenia rentowego jego żony nastąpiło zgodnie z obowiązującymi regulacjami.

W odniesieniu do dalszych zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy podkreśla, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego uzasadnienie wyroku wyjaśniające przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji, zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywołu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (pogląd ten zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., II PK 129/09, LEX nr 571918 – podzielił Sąd Apelacyjny). W ocenie Sądu Apelacyjnego, uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego zawiera wszystkie elementy wymagane przez prawo, a

także precyzyjnie wyjaśnia co legło u podstaw rozstrzygnięcia. Uzasadnienie jest jasne, logiczne i nie pozostawia wątpliwości co do przyczyn, które skłoniły Sąd Okręgowy do wydania orzeczenia o tej treści, co oznacza, że powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom apelującego, sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zestawień dotyczących składek zewidencjonowanych na indywidualnym koncie emerytalnym K. C. oraz pisma płatnika składek z dnia 21 czerwca 2015 r., wskazując przy tym powody, dla których dowodom tym odmówił przymiotu wiarygodności. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, organ rentowy przedstawił stosowne dowody uzasadniające jego stanowisko o wysokości zaległości na koncie płatnika z tytułu należnych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy K. C.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ustalenia wysokości zaległości dokonał w oparciu o informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonym w formie elektronicznej. W tym miejscu wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy systemowej informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepis ten przesądza, że informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i koncie płatnika składek, bez względu na to, czy zostały przekazane do ZUS w formie dokumentu pisemnego, czy też w formie dokumentu elektronicznego, mają walor środka dowodowego w postępowaniu administracyjnym i sądowym. Tego typu dokument korzysta z waloru dokumentu urzędowego, w związku z czym, zgodnie z art. 244 ust. 1 k.p.c. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. W myśl art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.

Sąd Okręgowy bardzo szczegółowo przedstawił rozliczenie należności wpłaconych a także potrąconych ze świadczenia rentowego K. C., łącznie ze środkami skierowanym do depozytu na skutek zbiegu egzekucji, a następnie także ich rozliczenia. Natomiast skarżący podtrzymuje zarzuty przedstawione przed sądem pierwszej instancji, chociaż były one przedmiotem uwagi tego sądu, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego płatnik w toku procesu nie naprowadził żadnych dowodów, które mogłyby podważyć prawidłowość decyzji organu rentowego z dnia 16 lipca 2014 r.

Mając na względzie przedstawioną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Beata Górska